

Всичко започна преди около две години след един обяд с моя приятел Едноминутния мениджър. Прибрах се в офиса, седнах зад бюрото и с недоумение поклатих глава, мислейки за това, което се беше случило.

По време на обяда не издържах и започнах да се оплаквам от служебните си проблеми. Приятелят ми търпеливо ме изслуша, а след това спокойно ми обясни причината за тях. А аз останах удивен от простотата на решението им.

Най-учуден останах от факта, че причинител на проблемите ми съм аз самият. Предполагам, че именно заради това не бях успял да прозра какво се случва и ми трябваше чужда помощ. А когато ми се отвориха очите, веднага си дадох сметка, че не съм единственият. Познавах куп мениджъри със същия проблем.

- Маймуни! - казах гласно аз и избухнах в смях. - Никога не съм предполагал, че маймуните са виновни за всичките ми проблеми!

За пръв път от дълго време насам погледнах снимката на семейството си върху бюрото и се усмигнах. Обзе ме нетърпение да видя жена си и децата си и да прекарам повече време с тях.

Около година преди „маймунското откритие“ бях получил първата си мениджърска позиция. В началото нещата се развиваха добре. Силният ми ентузиазъм, изглежда, оказа позитивно влияние и върху работата на моите подчинени. Екипният дух и продуктивността постепенно започнаха да се повишават, въпреки предварителната информация, че в отдела имат проблеми с тях.

Но след първоначалния ентузиазъм резултатите отново тръгнаха надолу. Първо се понижи качеството на работата, а след него и духът започна да спада. Отначало бавно, а след това все по-бързо и по-бързо. Не успях да спра този процес, въпреки че се съсипвах от работа. Чувствах се едновременно изненадан и силно притеснен. Колкото повече работех, толкова по-зле се представяше отделът ми.

Всеки ден оставах след края на работното време, често идвах в офиса и през уикендите. Но времето никога не ми стигаше. Изпитвах постоянно напрежение, което ме караше да се чувствам безкрайно обезсърчен. Опасявах се, че ще си докарам някоя язва или най-малкото нервна криза.

Този начин на живот започна да дава отражения и върху семейството ми. Съпругата ми Сара беше принудена да се справя сама с повечето проблеми у дома. Ако случайно си бях вкъщи, продължавах да работя до късно през нощта. С времето и двете ми деца се разочароваха от мен, защото никога не им обръщах достатъчно внимание и почти забравих да си играя с тях. Но за мен друг начин просто нямаше, тъй като трябваше да си свърша работата.

Отначало шефката ми Алис Кели беше положително настроена към мен. Постепенно обаче забелязах промяна в отношението ѝ. Тя започна да обръща повече внимание на работата ми и да изисква все повече отчети за свършеното от отдела. Явно беше решила да ни наблюдава отблизо.

Алис очевидно оценяваше факта, че не ходя час по час да ѝ чукам на вратата и да моля за помощ, но беше видимо загрижена за състоянието на отдела. Давах си сметка, че така не може да продължава повече, и помолех за среща, на която да обсъдим нещата.

По време на срещата открито признах, че нещата не вървят добре, но аз все още не зная как да ги оправя. Споделих, че работя за двамата, но резултат няма и няма. Винаги ще помня какво ми отговори тя:

- Кажу ми кои са двамата - рече. - Веднага ще уволня втория, защото не мога да си позволя да плащам излишни заплати.

А после попита дали не трябва да прехвърлям повече задачи на подчинените си. Отвърнах, че хората ми не са готови да поемат допълнителни отговорности.

А Алис отново реагира с думи, които останаха дълбоко в съзнанието ми.

- Твоята задача е да ги подготвиш - тръсна глава тя. - Ситуацията започва да ме изнервя - както би казал дядото на Бенджамин Франклин:

*Трудно се работи за
изнервен шеф, особено
ако ти си този, който
го изнервя!*

Дълго мислих върху думите на Алис. Словосъчетанието „изнервен шеф“ не ми излизаше от главата. Накрая започнах да проумявам, че тя очаква да се справя сам с неприятната ситуация вероятно защото беше изключително заета с един спешен проект.

Тогава реших да позвъня на Едноминутния мениджър и да го помоля за помощ. По онова време той беше старши мениджър в друга компания, но от доста години го приемах и като близък семеен приятел. Всички го наричаха Едноминутния мениджър, защото успяваше да постигне невероятни резултати от хората си като влагаше, както изглежда, минимално време и усилия.

Срещнахме се и той очевидно прочете в очите ми колко съм притеснен.

- Май не е толкова лесно да си мениджър, а? - попита той още преди да отворя уста.

- Меко казано - кимнах аз, а след това надълго и нашироко взех да се жалвам и да си спомням колко ми е било лесно, преди да поема новата си роля. - Тогава резултатите ми зависеха единствено от собствените ми усилия, докато в момента е точно обратното.

Едноминутният мениджър слушаше внимателно и ме прекъсваше единствено за да уточни някоя подробност. Постепенно въпросите му ставаха все по-конкретни. В един момент ме попита кои от моите отговорности отнемат най-голяма част от времето ми и аз му разказах за лавината от бумащина, която ме заливаше ежедневно.

- В момента в документацията ни царя пълн хаос и с всеки изминал ден нещата се влошават. Понякога имам чувството, че единствената ми дейност е да мествя бумагите върху бюрото си от едно място на друго. Реално не върша никаква работа. Нарекох го „победа на технологията над цвета“. Парадоксалното е, че колкото повече работя, толкова по-малко постигам. Всеки ме дърпа да свърша нещо спешно, но в действителност тези неща не са пряко свързани с конкретната ми работа. Не мога да се съсредоточа върху нея, защото постоянно ме прекъсват. Или съм на телефона, или в среща. Не ми остава никакво време да приложа на практика идеите си и да се опитам да направя дейността на отдела по-ефективна.